

[Statsministeren.]

eller medmindre der fra et flertal her i salen udtales mistillid til os, agter at fortsætte vort arbejde. Det er ligeså klart, at vi, hvis det sidste sker, vil drage de politiske konsekvenser heraf.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg vil gerne først gøre nogle enkelte bemærkninger i anledning af de udtalelser, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft gjorde om de afskedigede tjenestemænd — et område, som også blev strejft af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft omtalte det forslag til beslutning, som det konservative folkeparti har stillet her i tinget, og hvorefter der skulle søges hjemmel til, at personer, der var afskediget i henhold til kendelse af tjenestemandsdomstolen eller undersøgelseskommissionen, efter sagens behandling i et af administrationen uafhængigt nævn skulle kunne genantages af stat, kommune eller koncessionerede selskaber, samt at der skulle kunne tillægges tjenestemænd, der helt eller delvis er fradømt ret til pension ved kendelse af de nævnte myndigheder, fuld pension. Det ærede medlem gjorde den opfattelse gældende, at en udrensning mellem tjenestemændene havde været både berettiget og nødvendig, men at det nu var betimeligt at rejse det spørgsmål, om det ikke ville være naturligt at genantage i alt fald en del af de dømte tjenestemænd, og han henviste i så henseende til de bestræbelser, der er i gang for at resocialisere de personer, der er dømt efter straffelovstillægget. Jeg vil i den anledning gerne bemærke, at jeg ikke mener, det vil være rigtigt at oprette et nyt organ, som i realiteten ville have fået en domstols karakter, til gennemgang af de mange tjenestemandssager, som har medført afskedigelse, forflyttelse eller degradation.

Som bekendt var der oprindeligt kun en enkelt instans: tjenestemandsdomstol og undersøgelseskommission, og man betragtede dengang en kendelse herfra som endelig. Men derefter oprettedes der efter ønske her i tinget, specielt fra det konservative folkepartis side, en ankedomstol med en højesteretsdommer som formand. Nu at forsøge yderligere at tilvejebringe en ankeinstans ville efter almindelige retsregler være uheldigt, og det ville støde på meget store praktiske vanskeligheder. Efter det forelagte forslag til beslutning ville forholdet i virkeligheden blive dette, at den nye ankeinstans ville blive bemyndiget til at be-

handle en række højesteretskendelser — en ordning, som vist næppe nogen vil finde svarende til opfattelsen her i landet af den rigtige fremgangsmåde indenfor domstolens område. På den anden side, og dette er formentlig det væsentlige, er vi enige i den betragtning, som det ærede medlem var inde på, at der er en naturlig parallel mellem de bestræbelser, der foregår med hensyn til resocialisering af personer, der er dømt efter straffelovstillægget, og de tjenestemænd, som under en eller anden form er blevet ramt af den før omtalte udrensning — en udrensning, som også efter min mening var nødvendig, uden at jeg derfor skal komme ind på en vurdering af kendelserne i de enkelte tilfælde.

Der har også overfor mig og overfor en del af mine kolleger været rejst spørgsmål om genbeskæftigelse af de afskedigede tjenestemænd. Vi har imidlertid indenfor regeringen set således på det, at det var nødvendigt, at udrensningsarbejdet var helt færdigt, før man tog stilling til, hvilke synspunkter der burde anlægges for at føre en del af de omhandlede tjenestemænd tilbage til statsarbejdet. Nu må man imidlertid kunne sige, at ikke alene tjenestemandsdomstolens og undersøgelseskommissionens, men at også ankedomstolens arbejder er afsluttet — såvidt jeg ved behandles i disse dage den sidste sag, der overhovedet er tale om i denne forbindelse. Man har altså nu materiale, der tillader et fuldstændigt overblik over, hvad der er passeret. På grundlag af dette materiale mener jeg det vil være naturligt, at man fra regeringens og administrationens side tager stilling til, hvilke forholdsregler det vil være rimeligt og naturligt at træffe med hensyn til at skaffe afskedigede tjenestemænd et arbejde indenfor staten, kommunerne eller andre offentlige institutioner, som har været berørt af udrensningen; på en sådan måde, at der tages passende både tjenstlige og humane hensyn. Om der kan opstilles nogle generelle retningslinier herfor, skal jeg ikke i øjeblikket udtale mig om. Jeg er mest tilbøjelig til at mene, at man må behandle tilfælde for tilfælde, da forholdene kan ligge meget forskelligt. Dels er jo de stillinger, de pågældende har været ansat i i sin tid, nu besat, dels kan de forhold, der har bevirket, at den pågældende er blevet ramt af udrensningen, have været meget forskellige.

Jeg kan altså ikke opstille noget bestemt program for dette spørgsmåls løsning, men jeg kan sige, at sagen i høj grad har både min og regeringens interesse, og at jeg gerne vil tilsige vor medvirken til, at der tages